

Resultat, at denne Mand bør have en Understøttelse i Henhold til de Bevisligheder, her foreligge. — Der er endnu et Andrageude tilbage af dem, der angaa Invalider, nemlig Nr. 29, Betænkningen Nr. 50. Det er fra Invaliddens Kælling af Eier By. Han er erklæret at være Invalid og har faaet en Pension af 20 Kr. aarlig. Nu beder Manden om, at denne Pension maa blive forhøjet, og jeg kan her sige, hvad jeg sagde i Begyndelsen af dette Afnit, at det er en Selvfølge, at disse Mænd, som have været med i den første Flestvigske Krig, og ere blevne faarede i den Grad, at de ere blevne anerkjendte som Invalider, ere nu blevne gamle — det er nu vel Mænd paa over 60 Aar eller henved 70 Aar, og det er da naturligt, at de ere blevne langt svagere, og at al Sygdom følger hen til Saaret. Vi faae derfor stadig Andragender fra disse Folk, hvori de sige, at den lille Understøttelse, de den Gang have faaet, kan ikke slaa til. Om den Invalid, der her er Tale om, har Finantsministerens Konsulent erklæret, at han blev haardt saaret, og han er nu 62 Aar gammel. Da han saaledes er anerkjendt som Invalid, mener Udvalget efter de Bevisligheder, der ligge ved Andragendet, at Finantsministeren vil kunne tage Hensyn til Andragendet og forhøje denne lave Sum af 20 Kr. aarlig. — Endelig er der et Andragende, som ikke angaar nogen Invalidefag, men en Havnebestyrelse. Det er Nr. 28, Betænkningen Nr. 40. Det er Havnebestyrelsen i Fiskerleiet Marsdale paa Bornholm, som beder om Henstand med Afdrag paa Havnens Gjæld til Statskassen. Dette Fiskerleie har paa Finantsloven for 1885—86 faaet et rentefrit Laan paa 30,000 Kr., og nu skulde det betale et bestemt Afdrag paa indtil 500 Kr., det har imidlertid en gammel Gjæld paa 1,600 Kr., som det endnu ikke har betalt. Bestyrelsen for dette Fiskerleie forlanger nu ingenlunde disse Penge eftergivne, eller at der ingen Renter eller Afdrag skal svares, men det beder blot om Henstand med Afdraget, indtil den engang faaer den gamle Gjæld paa 1,600 Kr. dækket. Finantsudvalget har ment, at det kunde forsvare at henstille til Finantsministeren, at han tager Hensyn til disse bornholmiske Fiskeres Forhold. Vi vide, at naar der er Tale om Bornholm og Havne der, bliver — jeg havde nær sagt hele Rigsdagen, men i alt Fald hele Folkethinget blodgjort. Det er en gammel staaende Regel, at da Bornholm ikke har nogen Jernbane og maaste aldrig vil faae det, vil man gjerne tage Hensyn til dets Havne og dets Fiskeriforhold; denne gode

gamle Regel foreslaa vi ogsaa fulgt her og anbefale derfor paa det Bedste den ærede Finantsminister at tage Hensyn til Andragendet. Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig anbefale de til Finantsministeren henviste Andragender.

Finantsministeren (Estrup): Hvad for det Første angaar Spørgsmaalet om Udsættelse af Afbetaling paa den Gjæld, som Fiskerleiet Marsdale har til Statskassen, skal jeg gjøre den Bemærkning, at jeg som Finantsminister vil overhovedet kun kunne gaa ind derpaa, naar Andragendet bliver støttet af Indenrigsministeren, under hvem jo baade Fiskeri- og Havnevæsenet ligger. Alt hvad jeg jo i Grunden har med denne Sag at gjøre, er, at jeg har udbetalt Pengene og modtaget en Obligation lydende overensstemmende med Bevillingen; jeg mener nu som Finantsminister ikke at kunne forandre de Vilkaar, som ere blevne fastsatte paa den Maade. Derjom imidlertid Indenrigsministeren finder, at der paa Grund af de i Andragendet anførte Omstændigheder er særlig Grund til denne yderligere Begunstigelse — for det er det i Virkeligheden — og anser en saadan yderligere Begunstigelse for Fiskerleiet for forsvarlig, saa pleter Finantsministeren ikke at gjøre Banstilheder. Det er jo ganske klart, at naar en Gjæld er rentefri, og man tillige yderligere undlader at afdrage paa Gjælden, bliver det tilnærmelsesvis det Samme, som om man havde givet Pengene til Foræring. Som sagt, om der paa Grund af de særlige Forhold er Anledning til at udvide den allerede givne Begunstigelse, er jeg ikke i Stand til at udtale mig om, men naar der findes Grund dertil, skal jeg ikke af finantsielle Hensyn gjøre Modstand derimod. — Da den ærede Ordfører har anerkjendt, at Invalide-spørgsmaal i det Hele taget blive afgjorte med Humanitetshensyn fra Finantsministerens Side, tror jeg ikke, at jeg behøver at komme ind paa en nærmere Undersøgelse af hvert enkelt af de Tilfælde, som Udvalget har foreslaaet henvist til fornøjet Undersøgelse af Finantsministeren, og at jeg kan undfrænte mig til at gjøre et Par mere almindelige Bemærkninger. Den ene er den, at naar det i Anledning af Andragendet under Nr. 13 er sagt, at vel kan den Ansøgende ikke komme i Betragtning til Understøttelse efter Invalidelovgivning, men Udvalget mener, at i lignende Tilfælde burde de Paagjældende have en mindre Understøttelse bevilget paa Finantsloven, og det har derfor henvist Andragendet til mig, skal jeg bemærke, at naar Invalidelovgivningen ikke tillader